

lige Spørgsmaal, som maa tages i Betragtning, men i saa Henseende maa man sige, at det maa være her som ellers, at der under Retsagen fremlægges det Skøn af sagkyndige til Rettens Vejledning, som behøves. Men det er en Ordning, som er i Overensstemmelse med den almindelige europæiske Udvikling, og som jeg derfor personlig ikke vil tage Ordet imod, skønt jeg mener, at det ogsaa kunde ordnes paa anden Maade mere i Overensstemmelse med vor Rets almindelige Grundsætninger. — Der er endelig et Punkt endnu, som jeg vilde nævne, og det er, at, som jeg tilfældig veed, har dette Lovforslag haft et større Omraade i dets oprindelige Stikkelse, og jeg vil erkende, at det er et Savn, som maaske mange ville udtale, at det ikke længer har denne Stikkelse; det gælder de Punkter, hvor der er Spørgsmaal om Mønstre og Modeller, hvad der oprindeligt var vedtaget i Lovforslaget, men som nu ikke findes der. Jeg antager, at det er af rent formelle Grunde, at det ikke findes der, fordi Beskyttelse af den Slags Ting ikke sorterer under Kultusministeriet. Hvis det er denne formelle Grund, maa man finde sig i, at det ikke er optaget i dette Lovforslag. Man kan da vel udtrykke det Haab — hvad der ogsaa svarer til, hvad Industriforeningen her i Kjøbenhavn og mange andre have udtalt — at det maatte ønskes, at andre Lovforslag, sorterende under andre Ministerier, mulig ville fuldstændiggøre Forslaget paa disse Omraader og derved fuldstændiggøre en Lovgivning, som Rets- og Samfundsinteressen i lige Grad træve.

J. Pedersen: Det er uden al Tvivl en meget paastønnelsesværdig Bestræbelse, at Regeringen, som i dette Tilfælde, har samlet fra forskellige Love spredte Bestemmelser om et og det samme Lovgivningsæmne og fremsat dem i et samlet Lovforslag; men det gælder om dette Arbejde som om alt andet Arbejde, at det kan gøres godt, og det kan gøres daarligt, og jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig, at i formel Henseende er dette Arbejde ikke godt gjort. Det er en gammel Regel her til Lands, at en Lov helst skulde være tydelig, ren og klar, saaledes som det hedder i den gamle Lovbog, at enhver kan vide, hvad den siger; men jeg maa tilføje, at jeg for mit Vedkommende har haft meget ondt ved at vide, hvad dette Lovforslag paa adskillige Punkter siger. Jeg kan ikke tro andet, end at det med Lethed vil kunne lade sig gøre at give forskellige af disse Bestemmelser en lettere, klarere og forståeligere Form end den, de have faaet, og jeg skal nævne enkelte Eksempler i den Retning.

Ser man paa § 3 første Stykke, har man straks der en Prøve paa Uklarheden. Det er gjort gældende i denne Paragraf, at Udgiveren af et periodisk Skrift, som betaar af selvstændige Bidrag fra forskellige Medarbejdere, har Forfatterret, han har samme udelukkende Ret til Offentliggørelse, som en Forfatter har. Jeg veed ikke, om der er tænkt paa den første Offentliggørelse eller paa en ny Udgave. Hvis der er tænkt paa en første Offentliggørelse, forekommer det mig ganske selvfølgeligt, at Udgiveren har Ret til at udgive det og ingen anden, og jeg kan ikke tænke mig, at nogen anden end Udgiveren, Samleren af et saadant Arbejde, vil være i Stand dertil. Det samme vil ogsaa gælde for Aviser. Det er ganske umuligt at tænke sig, at nogen anden end Udgiveren skulde kunne udgive et samlet Blad, hvorledes skulde det overhovedet være muligt? Men er der tænkt paa en senere Udgave, vil det være meget mere utænkeligt. Det vilde være meget urimeligt at tænke sig, at Udgiveren af et Blad senere skulde finde paa at foranstalte en samlet Udgave af sit Blad. Jeg tror, det vilde være heldigt, om det blev sagt tydeligt for alle, hvad der egentlig dermed menes.

Men der er andre Punkter, som falde mere i Øjnene. Jeg skal saaledes henlede Opmærksomheden paa § 12. Jeg skal ikke nægte, at første Gang jeg læste § 12, studejede jeg og syntes, at man her var inde paa en fuldstændig Selvmodsigelse. I første Stykke af § 12 foreskrives det, at saa længe et Værk ikke er offentliggjort ved Udgivelse eller paa anden Maade, kan en Forfatters eller hans Arvingers Kreditorer ikke ved nogen Art af Retsforfølgning faa Udgang til at offentliggøre det eller til at afhænde det. Det staar ubetinget der. Men i det næste Stykke hedder det, at have Kreditorerne ved Retsforfølgningen faaet en saadan Ret, kan Forfatteren bruge den og den Fremgangsmaade. Altsaa i første Stykke staar der aldeles ubetinget, at en saadan Ret kunne Kreditorerne ikke faa, men i det næste Stykke staar der, at naar de have faaet en saadan Ret o. s. v. Ved at læse videre er jeg kommen til den Opfattelse, at der i andet Stykke er sigtet til en fornyet Udgivelse, men saa forekommer det mig ganske uheldigt, at der er brugt de samme Ord i det første som i det andet Stykke, at der er sagt „Værkets Offentliggørelse“; thi „Værkets Offentliggørelse“ kan efter min Mening kun finde Sted een Gang. Der kan ikke senere blive Tale om Værkets Offentliggørelse, der kan senere kun blive Tale om en ny Udgave eller, om man vil, en fornyet Offentliggørelse, men saa